

Art conceptual

PILAR PARCERISAS

Una de cotó, ferro i sucre

PIERRE-JEAN MOULIS

Lawrence Weiner.
La cresta d'una ona

Fundació Suñol
Rosselló, 240
Barcelona
Fins al 15
de novembre
Comissaris:
Latitudes (Max
Andrews & Mariana
Càndia Luna)

La Fundació Suñol presenta a Barcelona *La cresta d'una ona*, un treball inèdit d'un dels pioners en l'art conceptual: Lawrence Weiner, artista nord-americà (Nova York, 1942) vinculat als corrents de desmaterialització de l'art dels anys 60. Al costat de Robert Barry, Douglas Huebler i Joseph Kosuth, Weiner pertany al grup dels primers artistes conceptuals que van proposar el llenguatge com a obra d'art, defensats per Seth Siegelaub a la seva galeria novaaiorquesa a l'inici dels anys 60.

La proposta de Weiner es basa en aquesta ocasió en la frase "Un drap de cotó embolicat al voltant d'una ferradura de ferro llençat contra la cresta d'una ona", que l'artista materialitza, executa i activa. És sabut el lligam que aquest autor estableix entre les paraules i el seu potencial material o, més ben dit, escultòric, visual o performàtic. En aquest sentit, la seva famosa declaració de propòsits als anys 60: "L'artista pot construir l'obra,

l'obra pot ser fabricada, no és necessari construir l'obra", forma part de totes les antologies d'art del segle XX.

Lawrence Weiner ha transformat aquesta llarga frase en una escultura efímera, una instal·lació, una peça musical i una acció. Amb motiu de les Festes de la Mercè, va distribuir uns sobrets de sucre per bars i restaurants de Barcelona i d'arreu del país amb la mateixa frase impresa per tal de ser present en converses i espais públics de tot arreu. Una altra manera d'apropar-se a un sentit més viu de l'espai i l'escultura públics mitjançant uns materials, el sucre, d'una llarga història mercantil i colonial, el cotó, una altra matèria protagonista d'aquest propòsit, i el ferro en forma de ferradura, que al·ludeix a una altra història, l'equestre.

El segon i tercer acte de compliment d'aquesta frase els trobem al Nivell Zero de la Fundació Suñol. En un dels murs del pati, l'artista ha es-

Diversos passos de la presència a Barcelona de Lawrence Weiner, un dels pioners de l'art conceptual

crit la frase "Un drap de cotó embolicat al voltant d'una ferradura de ferro llençat contra la cresta d'una ona", en català, castellà i anglès, amb una de les tipografies d'alfabet trencat que caracteritza els seus treballs, tot indicant l'espai de paret que ocupa. En una altra sala, una composició musical *hip-hop* es barreja amb la seva veu que recita la frase en anglès i al-

tres veus femenines que ho fan en català i castellà. L'espai roman buit i deixa tot el protagonisme al so. Finalment, la frase es va convertir en acció: l'artista va embolicar amb un drap de cotó una ferradura real i la va llançar a l'escullera del port.

Un lligam amb Barcelona

Artista internacionalment reconegut, Lawrence Weiner manté un lligam amb Barcelona a través del seu projecte d'escultura pública a l'avinguda Mistral, una proposta que anticipa la proposta actual de la Fundació Suñol. Allà, tres blocs de formigó parlen de *quelscom teixit*, *quelscom forjat* i *quelscom donat a la mar*, tres sentències que s'han posat en marxa en aquesta nova col·laboració de Weiner a Barcelona. Al ferro i al cotó, ara hi ha afegit el sucre. L'escullera ha estat l'indret marítim on s'ha acomplert i definit l'acció escrita a l'avinguda Mistral per aquest artista que comparteix la seva residència a Nova York amb estades en vaixell al port d'Amsterdam.*

ART&CO

Clavelinda Fuster

El plaer del pseudònim. Una de les col·leccions més serioses d'art, *La Balsa de la Medusa*, d'Antonio Machado Libros, acaba de publicar *Aficiones y fricciones en el planeta del arte*, un llibre de Clavelinda Fuster, pseudònim d'un dels historiadors de l'art espanyols més reconeguts i erudits, el nom del qual aquí no revelarem. Clavelinda Fuster, que sembla nom del TBO, és el seu *alter ego*

femení (un paral·lel amb Duchamp i Rose Sélavy) que porta com a emblema el tamponat d'un clavell i el correu electrònic clavelinda.fuster@gmail.com com a referència.

Relats imaginaris. Clavelinda es permet el gran plaer d'ironitzar des de la ficció, a partir de relats imaginaris, els temes més sufocants del planeta de l'art contemporani:

l'atabalament en preparar un dossier, l'afectació de crítics i comissaris, el trasbals de les biennals, els recents concursos públics als museus i una infinitat d'anècdotes i situacions que es reparteixen en dotze relats, que es corresponen als mesos de l'any. Una advertència de l'autora: qualsevol semblança amb la realitat és casual o pura coincidència. El cert és

que, tot i que Clavelinda Fuster vol escapolir-se dels referents reals que esmenten persones, galeries o institucions per tal que no siguin reconeixibles, un bon lector no triga gaire a identificar les sigles dels seus museus inventats, els directors als quals al·ludeix i les situacions que descriu.

Ironia sana. Al món de l'art, tan ple de subter-

fugis per la seva petitesa i dimensió gairebé familiar, li calen relats amb sentit de l'humor, com el que gasta Clavelinda Fuster. Com a prova, alguns dels títols del sumari, un tast de la seva ironia: *Boleros (arte ecológico)*, *La Biental de Calasuegra i ¡Cof! ¡Cof! ¡Cof! (arte político)*. En clau d'entreteniment, a tothom li toca el rebre. Recomanable.*